

TOM HANKS

O NEZVYČAJNÝCH ĽUĎOCH
A PÍSACÍCH STROJOCH

zopár príbehov

Ljndeni

O nezvyčajných ľuďoch a písacích strojoch

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Tom Hanks

O nezvyčajných ľuďoch a písacích strojoch – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Ljndeni

O nezvyčajných ľuďoch a písacích strojoch

— ZOPÁR PRÍBEHOV —

Tom Hanks

FOTOGRAFIE
KEVIN TWOMEY

Ljndeni

Copyright © 2017 by Clavius Base, Inc.
Title: Uncommon Type: some stories / by Tom Hanks
Translation © Diana Ghaniová, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0641-4
ISBN e-knihy 978-80-566-0716-9 (1. zverejnenie, 2018)

Pre Ritu a všetky deti

Kvôli Nore

Obsah

TRI VYČERPÁVAJÚCE TÝŽDNE | 11

ŠTEDRÝ VEČER 1953 | 43

PRACOVNÁ CESTA DO MESTA SVETLA | 67

DNES O NAŠOM MESTE S HANKOM FISEM —
PRESTAŇME CHODIŤ OKOLO HORÚCEJ KAŠE | 91

VITAJ NA MARSE | 97

MESIAC NA GREENE STREET | 117

ALAN BEAN PLUS ŠTYRIA | 147

DNES O NAŠOM MESTE S HANKOM FISEM —
NUDA VO VEĽKOM JABLKU | 159

KTO JE KTO? | 165

VÝNIMOČNÝ VÍKEND | 189

TOTO SÚ ÚVAHY MÔJHO SRDCA | 225

DNES O NAŠOM MESTE S HANKOM FISETOM —

NÁVRAT Z CESTY DO MINULOSTI | 243

MINULOSŤ JE PRE NÁS DÔLEŽITÁ | 249

UBYTUJTE SA U NÁS | 287

CHOĎ ZA COSTASOM | 349

DNES O NAŠOM MESTE S HANKOM FISETOM —

NAŠA „EVANJELISTKA“ ESPERANZA | 381

STEVE WONG JE DOKONALÝ | 387

POĎAKOVANIE | 406

O nezvyčajných ľuďoch a písacích strojoch

Tri vyčerpujúce týždne

1. DEŇ

Anna tvrdila, že zmysluplný dar pre MDasha možno zohnať len na jednom mieste – v Antique Warehouse. Nešlo ani tak o obchod so starožitnosťami, ale skôr o burzu, ktorá sa nachádzala v niekdajšom kine Lux. Skôr ako HBO, Netflix a ďalších stosedem nových foriem zábavy spôsobilo krach kina Lux, celé hodiny som sedával v tom nádhernom priestore a sledoval filmy. Teraz ho zaplňajú rady stánkov s vecami, ktoré sa vydávajú za starožitnosti. S Annou sme nakukli do každého.

MDash sa mal stať americkým štátnym občanom, čo pre nás znamenalo rovnako veľa ako preňho. Starí rodičia Steva Wonga získali občianstvo v štyridsiatych rokoch, môj otec v sedemdesiatych rokoch utiekol zločineckým východoeurópskym socialistom a Annini predkovia sem kedysi dávno preveslovali cez severný Atlantik, lebo chceli vyplieniť všetko, čo sa v Novom svete dalo. V Anninej rodine sa hovorí, že pristáli na ostrove Martha's Vineyard.

Mohammed Dayax-Abdo sa mal už čoskoro stať ozajstným Američanom, takže sme mu chceli kúpiť nejaký vintage *objet de patriot*, ktorý by predstavoval minulosť a atmosféru jeho novej krajiny. Starý detský vozík značky Radio Flyer v druhom stánku bol podľa mňa dokonalý. „Keď sa mu narodí americké deti, môže im ho darovať,“ povedal som.

Anna však nemienila kúpiť prvú starožitnosť, na ktorú sme natrafili, a tak sme hľadali ďalej. Vybral som teda americkú vlajku so štyridsiatimi ôsmimi hviezdčkami zo štyridsiatych rokov. Vlajka bude MDashovi pripomínať, že jeho adoptívna krajina sa ustavične rozvíja a dobrí ľudia si na jej plodných pláňach dokážu nájsť svoje miesto, rovnako ako sa na modrom poli nad červenými a bielymi pásikmi vždy nájde miesto pre ďalšie hviezdčky. Anna súhlasila, ale hľadala ďalej. Chcela zohnať niečo oveľa výnimočnejšie. Niečo jedinečné. Po troch hodinách sa rozhodla, že detský vozík značky Radio Flyer je predsa len dobrý nápad.

Nasadli sme do môjho VW minibusu. Keď sme vychádzali z parkoviska, vonku sa rozpršalo. Cestou domov sme museli ísť pomaly, lebo mám také staré stierače, že po nich na prednom skle zostávala voda. Búrka pokračovala dlho do noci, a tak sa Anna rozhodla, že nepôjde domov, ale zostane u mňa. Začala si púšťať mamine staré kazety (ktoré som nahral na cédečká) a nadechýnala sa jej eklektickým vkusom, ktorý siahal od The Pretenders cez The O'Jays až po Taj Mahal.

Keď sa ozvali prvé tóny piesne *Real Wild Child* od Iggyho Popa, opýtala sa: „Nemáš nejakú hudbu z posledných dvadsiatich rokov?“

Prichystal som burritos s bravčovým mäsom. Anna pila víno,

ja pivo. Založila oheň v mojej Franklinovej peci a vyhlásila, že sa cíti ako osadníčka v préríi. Sedeli sme na pohovke a vonku sa stmievalo. Miestnosť osvetľoval iba oheň a displej prehrávača, na ktorom sa mihali zelené, oranžové a občas aj červené svetielka symbolizujúce hlasitosť. Kdesi v diaľke sa zabľyslo.

„Vieš čo?“ prihovorila sa mi. „Je nedeľa.“

„Viem,“ odvetil som. „Žijem prítomnosťou.“

„A za to ťa obdivujem. Si múdry. Starostlivý. A pohodlný, ba priam až lenivý.“

„Prešla si od komplimentov k urážkam.“

„Zmeň *lenivý* na *letargický*,“ poradila mi a odchlipla si vína. „Ide o to, že sa mi páčiš.“

„Aj ty sa mi páčiš.“ Uvažoval som, či náš rozhovor niekam smeruje. „Flirtuješ so mnou?“

„Nie,“ odvetila. „Vyštartovala som po tebe. A to je niečo celkom iné. Flirtovať je ako chytať ryby. Možno sa chytíš, možno nie. Keď po tebe vyštartujem, mám väčšiu nádej, že sa niekam dostanem.“

Mali by ste vedieť, že s Annou sa poznáme už od strednej školy (St. Anthony's School. Do toho, Križiaci!). Nikdy sme spolu nechodili, ale boli sme v tej istej partii a mali dobrý vzťah. Po výške som sa niekoľko rokov staral o mamu, potom som sa stal realitným maklérom a chvíľu sa tváril, že si zarábam na realitnom trhu. Jedného dňa vošla do mojej kancelárie, lebo si potrebovala prenajať priestory pre svoje grafické štúdio a ja som bol jediný realiták, ktorému dôverovala, lebo som kedysi chodil s jej kamoškou, a keď sme sa rozišli, nezachoval som sa ako kretén.

Anna bola ešte vždy veľmi pekná. Zachovala si štíhlu šlachovitú postavu triatlonistky, ktorou kedysi naozaj bola. Celý

deň som jej ukazoval priestory na prenájom, no ani jeden z nich sa jej ktovie prečo nepozdával. Bolo vidieť, že je rovnako ambiciózna, sústredená a napätá ako na strednej. Všímal sa aj tie najmenšie podrobnosti. Nenechala kameň na kameni. Nič nezostalo nepreskúmané, nezaznamenané a nenahradené, ak to bolo treba nahradiť. Dospelá Anna bola vyčerpávajúca. Dospelá Anna nebola môj typ o nič viac ako tínedžerka Anna.

Čudné, že sa z nás stali takí dobrí kamaráti. Boli sme si oveľa bližší ako v detstve. Osobne som jedným z tých osamelých leňochov, čo dokážu celý deň nič nerobiť, a predsa majú pocit, že nepremrhali ani sekundu. Len čo som predal mamin dom a všetky peniaze vrazil do investícií, vykašlal som sa na svoje akože podnikanie a začal si užívať ten najlepší život. Stačí mi kopa špinavej bielizne a hokejový zápas na kanáli NHL, a som vybavený na celé popoludnie. Zatiaľ čo ja rozjímam nad bielou a farebnou bielizňou, Anna stihne obložiť sadrokartónom celé podkrovie, vyplniť si daňové priznanie, pripraviť domáce cestoviny a založiť burzu oblečenia na internete. Spáva len útržkovito od polnoci do skorého rána, a predsa má dosť energie, aby vydržala ísť naplno celý deň. Ja spím ako zabitý, kým ma niekto nezobudí, a každý deň o pol tretej si trocha zdriemnem.

„Teraz ťa pobozkám.“ Anna urobila presne to, čo povedala.

Nikdy predtým sme sa nebozkávali. Zakaždým sme sa len objali a dali si pusku na líce. V tú noc mi ponúkala celkom inú verziu seba samej. Zmätene som stuhol.

„Hej, uvoľni sa,“ zašepkala a objala ma okolo krku. Voňala nádherne a chutila ako víno. „Je sviatok. Deň odpočinku. Nebudeš pracovať.“

Znova sme sa pobožkali. Tentoraz som už bol pokojný a aktívny účastník. Pritiahol som si ju bližšie.

Privinuli sme sa k sebe. Perami sme sa navzájom poštekli na krku, a potom sme sa opäť pobožkali na ústa. Takto som sa s nikým nebozkával už takmer rok, odkedy sa so mnou rozišla moja zlá frajerka Mona, ktorá mi navyše ukradla peniaze z peňaženky. (Mona mala veľa zlých vlastností, ale v bozkávaní bola úžasná.)

„To je ono, zlato,“ vzdychla si Anna.

„Šabat šalom,“ zamrmal som. „Mali sme to urobiť už dávno.“

„Podľa mňa by sme si mohli chvíľu užívať vzájomné dotyky,“ zašepkala. „Vyzleč sa.“

Vyzliekol som sa. A keď sa vyzliekla aj ona, bol som stratený.

2. DEŇ

V pondelok ráno som mal na raňajky pohánkové palacinky, chorizo, veľkú misu bobuľovitého ovocia a filtrovanú kávu. Anna si dala bylinkový čaj, ktorý sa už dávno povaloval v skrini, a za misku orieškov, ktoré si nasekala sekáčikom na mäso. Napokon si odrátala osem čučoriedok, ktorými zavřila svoje výživné raňajky. Nemal by som prezrádzať, že pri raňajkách sme na sebe nemali vôbec nič, lebo budeme pôsobiť ako dáki nudisti, ale pravdou je, že z postele sme vyliezli bez najmenších zábran.

Keď sa chystala do práce, oznámila mi, že sa prihlásime na kurz potápania.

„My?“ opýtal som sa.

„Hej. Urobíme si certifikát,“ odvetila. „A musíš si zohnať nejaký úbor na cvičenie. Tepláky a bežecké tenisky. Choď do

obchodu Foot Locker v obchodnom centre Arden Mall. Potom sa zastav u mňa v kancelárii a pôjdeme spolu na obed. Prines vozík a vlajku pre MDasha, aby sme ich mohli zabaliť.“

„Dobre,“ povedal som.

„Dnes večer u seba doma niečo uvarím, pozrieme si nejaký dokument, a potom pôjdeme do postele a budeme robiť presne to, čo sme robili včera.“

„Dobre,“ zopakoval som.

3. DEŇ

Anna ma nakoniec vzala do obchodu Foot Locker, kde ma pri-nútila vyskúšať si päť rôznych párov tenisiek (dohodli sme sa na cross teniskách) a štyri druhy teplákových súprav (značky Nike). Potom sme nakúpili nejaké jedlo a nápoje na večierok, ktorý chcela Anna usporiadať pre MDasha. Vyhlásila, že taká akcia sa môže uskutočniť len u mňa doma.

Zhruba napoludnie stál MDash na štadióne v dave tisíc-šesťsto budúcich Američanov, ktorí so zdvihnutou pravickou prisahali vernosť Amerike. Išlo o nových občanov, čo budú zachovávať, ochraňovať a brániť dokument, ktorý teraz považovali za *svoju* ústavu rovnako ako prezident Spojených štátov amerických. Steve Wong, Anna a ja sme sedeli na tribúne a sledovali proces udeľovania občianstva zástupu imigrantov s pokožkou všetkých možných farieb a odtieňov. Bol to úžas-ný pohľad a všetci traja sme sa rozcítili. Najviac Anna. Plaka-la s tvárou ukrytou na mojej hrudi.

„To... je... nádhera,“ vzlykala. „Bože... Milujem... túto krajinu.“

Tí MDashovi kolegovia z obchodu Home Depot, ktorí si našli čas, prišli ku mne domov s kopou lacných amerických vlajočiek kúpených so zamestnaneckou zľavou. Steve Wong zapojil karaoke stroj, a potom sme nútili MDasha, aby spieval songy, v ktorých sa spomínala „Amerika“.

American Woman. American Girl. Spirit of America od Beach Boys je v skutočnosti o aute, ale aj tak musel tú pieseň zaspievať. Do detského vozíka sme nasypali ľad a šiesti z nás zapichli vlajku do zeme, akoby sme boli mariňáci na ostrove Iwó-džima, pričom MDash stál celkom vpredu.

Večierok trval dlho do noci, až sme napokon zostali len štyria. Sledovali sme východ mesiaca a počúvali trepot vlajky vo vetre. Otvoril som si ďalšie pivo z ľadovej kaše vo vozíku, a vtom mi Anna vzala plechovku z ruky.

„Stačilo, zlato,“ povedala. „Len čo tí dvaja odídu, budeš potrebovať všetky svoje schopnosti.“

O hodinu sa Steve Wong a MDash pobrali na odchod. Nový americký občan si pospevoval *A Horse with No Name* (od kapely America). Len čo Stevovo auto vyšlo z príjazdovej cesty, Anna ma chytila za ruku a odviedla do záhrady. Na mäkkú trávu poukladala vankúše, ľahli sme si, začali sa bozkávať a potom – nuž, potom som otestoval svoje schopnosti.

4. DEŇ

Anna si ide zabehať, vždy keď dokáže do štyridsiatich minút nasúkať zopár kilometrov, a tento zvyk sa rozhodla nanútiť aj mne. Vzala ma na jeden zo svojich okruhov – na strmý chodníček okolo Vista Point – a vyhlásila, že to mám skúsiť. Ona

vraj pôjde napred a stretneme sa, keď sa bude vracaf, lebo by som s ňou aj tak nevládal držaf krok.

Cvičenie vnímam len ako možnosť. Občas sa na starom bicykli s tromi rýchlostnými stupňami odveziem do Starbucksu alebo si zahrám disc golf (kedysi som bol v lige). V to ráno som fučal po prašnej ceste v nových teniskách (poznámka: na budúce by som si mal kúpiť o pol čísla väčšie). Anna bola tak ďaleko predo mnou, že som ju ani nevidel. Krv sa mi valila do celého tela s nezvyčajnou zlosťou. Krk a plecia mi stuhli a v hlave mi dunelo. Keď sa Anna vracala z Vista Pointu, tliekala rukami.

„To je ono, zlato!“ zakričala, keď ma mífala. „Snaha sa cení!“

Obrátil som sa a nasledoval ju. „Bolia ma stehná!“

„Vzdorujú,“ zakričala cez plece. „Po čase sa poddajú!“

Kým som bol v sprche, Anna mi zreorganizovala kuchyňu. Zdalo sa jej, že hrnce a pokrievky mám v nesprávnych skrinkách, a chcela vedieť, prečo mám zásuvku na príbor tak ďaleko od umývačky riadu. Nemal som na to odpoveď. „Podíme. Na prvú lekciu potápania nesmieme meškať.“

Škola potápania páchla neoprénovými kombinézami a chlórovým bazénom. Vyplnili sme dokumenty a dostali pracovné zošity, ktoré sme si mali preštudovať, rozvrh hodín teórie a možnosti termínov, kedy by sme chceli absolvovať skúšky na otvorenom mori. Anna ukázala na nedeľu o štyri týždne a na mieste nám rezervovala miesta na lodi.

Zašli sme do Viva Verde Salad Café na obed, ktorý pozostával z rôznych druhov šalátov a prílohy, ktorou bol tiež šalát. Potom som si chcel ísť domov zdriemnuť, ale Anna vyhlásila, že potrebuje, aby som jej pomohol presunúť zopár vecí

u nej doma, lebo to už dlhšie odkladá. Vôbec to nebola pravda. V podstate to bola lož. V skutočnosti totiž chcela, aby som jej pomohol vytapetovať halu a pracovňu, čo znamenalo, že som musel presunúť počítač, tlačiareň, skenery a iné grafické zariadenia, a potom som jej celé popoludnie robil poskoka.

V ten deň som sa domov už nevrátil. Navečerali sme sa u nej (mali sme vegetariánske lazane so zeleninou) a pozreli si film na Netflixe o inteligentných ženách s idiotskými frajerami.

„Aha, zlato,“ vyhlásila Anna. „To je o nás dvoch!“ Vzápätí mi s chichotom siahla do nohavíc, ani ma nepobozkala. Buď som bol ten najšťastnejší chlap na svete, alebo ma skrátka využívala. Správnou odpoveďou som si nebol istý, ani keď ma pustila do svojich nohavičiek.

5. DEŇ

Anna musela odísť do kancelárie. Zamestnáva štyri seriózne ženy a stážistku – stredoškôľčku zo znevýhodneného prostredia. Minulý rok sa jej podarilo podpísať zmluvu o poskytovaní grafických služieb s vydavateľstvom učebníc, takže mala stabilnú prácu, no nudnú ako tapetovanie. Povedal som jej, že idem domov.

„Prečo?“ opýtala sa. „Dnes predsa nemáš nič na práci.“

„Pôjdem si zabehať,“ vymyslel som si v tej chvíli.

„To je ono, zlato,“ pochválila ma.

Šiel som domov, obul si tenisky a prebehol sa po okolí. Pán Moore, policajt vo výslužbe, s ktorým mám spoločný zadný plot, ma uvidel bežať okolo. „Čo to do vás vošlo, dočerta?“ zakričal za mnou.

„Je za tým žena!“ odvetil som popravde, a hneď sa mi trochu uľavilo. Keď muž myslí na ženu a teší sa, ako jej povie, že si bol zabehať, očividne sa s ňou ocitol vo vzťahu.

Áno. Mal som frajerku. Frajerka na človeku zmení všetko od topánok, v ktorých cvičí, až po účes (v tejto oblasti sa Anna realizovala hneď na druhý deň rovno pred mojím holičom) – a ja som zmenu potreboval. Telo sa dalo oklamať adrenalinom spojeným s naším vzťahom, takže som zabehol viac, ako som zniesol.

Anna mi zavolała presne vo chvíli, keď som sa vzdal pomyslenia na spánok. Lýtka som mal tvrdé ako plechovky od piva. Povedala mi, že mám skočiť k jej akupunkturistovi. Vraj mu brnkne, aby sa na mňa hneď pozrel.

East Valley Wellness Oasis sa nachádza v minimalistickej administratívnej budove s podzemným parkoviskom. Šoférovať minibus bez posilňovača riadenia do zákrut vedúcich čoraz nižšie do podzemia sa nezaobišlo bez fyzickej námahy. Kým som zistil, ktorým z mnohých výťahov sa odtiaľ dostanem, poriadne som si potrápil mozog. A keď som napokon našiel miestnosť 606-W, musel som vyplniť päťstranový dotazník o svojom životnom štýle. Celý čas som sedel pri fontánke, ktorej elektrická pumpa prehlušila aj zurčanie samotnej vody.

Stotožňujete sa s metódou vizualizácie? Jasné, prečo nie? Ste otvorený riadenej meditácii? Určite mi nijako neublíži. Vysvetlite, prečo ste vyhľadali pomoc. Prosím, buďte konkrétny. Moja frajerka mi povedala, aby som sem dovliekol svoje úbohé unavené stuhnuté svaly na nohách, ktoré túžia po slobode.

Odovzdal som odpovede a čakal. Chlapík v bielom plášti

napokon vyvolal moje meno a vzal ma na ošetrovňu. Kým som sa vyzliekol do trenírok, čítal si môj dotazník.

„Anna vravela, že vás bolia nohy,“ prehodil. Anne sa venoval už tri roky.

„Áno,“ prisvedčil som. „Hlavne lýtka, ale aj ďalšie moje svaly vzdorujú.“

„Podľa tohto,“ poklopkal po papieroch, „je Anna vaša frajerka.“

„Je to novinka,“ odvetil som.

„Veľa šťastia. Lahnite si na brucho.“ Keď do mňa napichal ihly, celé telo ma štekľilo a lýtka sa mi neovládateľne triasli. Pred odchodom z miestnosti mi na obrovskom prehrávači pustil cédečko s riadenou meditáciou. Ženský hlas mi prikázal, aby som si vyprázdnil myseľ a sústredil sa na riek. Zhru-
ba pol hodiny som sa celkom snažil. Najradšej by som zaspal, ale nemohol som, lebo som mal v tele napichané ihly.

Anna ma čakala u mňa doma. Uvarila nám večeru z listovej zeleniny so semienkami a ryžou farby hlíny. Potom mi pomasírovala nohy tak silno, až som sa strhal od bolesti. Napokon vyhlásila, že päť nocí po sebe sa s nikým nemilovala od výšky, ale rada si to zopakuje.

6. DEŇ

Budík v mobile nastavila na 5:45, lebo v ten deň mala veľa práce. Vyhnala z postele aj mňa, dopriala mi jednu šálku kávy a potom ma prinútila obliecť sa športovo.

„Ešte vždy ma bolia lýtka,“ povedal som jej.

„Len preto, lebo si nahováraš, že ťa bolia,“ odvetila.

„Dnes ráno si nechcem ísť zabehať,“ namietol som.

„Smola, zlato.“ Hodila mi tepláky.

Vonku bolo chladno a hmlisto. „Dokonalé počasie na beh,“ rozplývala sa. Rovno na príjazdovej ceste ma prinútila napodobňovať ju počas dvanásťminútového strečingu. Na mobile si nastavila stopky, ktoré každých tridsať sekúnd hlasno cinkli. Musel som sa udržať v dvadsiatich štyroch pozíciách. V každej som si natiahol nejakú šľachu alebo sval, v každej som sa stráhal od bolesti. Celý čas som nahlas nadával a krútila sa mi hlava.

„To je ono, zlato,“ pochválila ma. Potom mi vysvetlila, akou trasou sa prebehne po okolí. Ona si dá dva okruhy, ja jeden. Keď som bežal okolo domu pána Moora, práve si šiel po noviny.

„To bola vaša žena? Tá, čo tadialto bežala pred chvíľou?“ zakričal za mnou. Nevládal som sa nadýchnuť, a tak som len prikývol. „Čo na vás vidí, dočerta?“

O niekoľko minút ma Anna obehla a plesla ma pritom po zadku. „To je ono, zlato!“

Keď sa vrátila, už som bol doma v sprche. Dlhú sme sa bozkávali a navzájom sa dotýkali na tých najúžasnejších miestach. Vysvetlila mi, ako jej mám umyť chrbát, a dodala, že na obed mám za ňou prísť do kancelárie, aby sme sa spolu mohli pustiť do nášho potápačského pracovného zošita. Ja som ho ešte ani nezačal čítať, ona už mala vyplnenú polovicu úloh. Doteraz neviem, kedy si naň našla čas.

Popoludní som sa ponevierať po Anninej kancelárii. Vyplnil som test s výberom možností, týkajúci sa potápačského výstroja a jeho použitia, prezrel si zopár realitných ponúk

(ešte vždy ma to zaujíma) a napokon som sa snažil zabávať ženy, ktoré sa skláňali nad svojimi grafikami. Márne. Anna zatiaľ absolvovala dlhý konferenčný hovor s klientom z Fort Worthu v Texase, navrhla nové titulné strany na sériu učebníc, urobila korektúru troch projektov, pomohla svojej stážistke zo znevýhodneného prostredia s úlohou z geometrie, upratala skrinku s kancelárskymi potrebami a vyplnila druhú polovicu potápačských úloh. Ešte sme nemali ani prvú hodinu teórie.

V skutočnosti o nič nešlo. Boli sme tam jediní. Pozerali sme videá o úžasnom podmorskom svete a potom sme šli do bazéna. Stáli sme na plytkom konci a náš inštruktor Vin nám vysvetľoval, z čoho všetkého sa skladá prístroj na dýchanie pod vodou. Trvalo to dosť dlho – najmä preto, lebo Anna mala najmenej päť otázok ku každej časti výstroja. Napokon nám Vin povedal, aby sme si vložili do úst regulátor, kľakli si na kolená, ponorili sa pod hladinu, vdýchli vzduch pod tlakom s kovovou pachuťou a vydýchli bublinky. Hodina sa skončila kondičným testom, ktorý spočíval v tom, že sme mali zaplávať desať dĺžok. Anna sa vrhla do vody ako olympionička a o pár minút už bola vonku z bazéna a utierala sa. Ja som plával prsia pomalým tempom a v našich pretekoch som skončil druhý s poriadnym oneskorením.

Potom sme sa odviezli do obchodného centra East Village Market Mall, kde sme sa mali stretnúť so Stevom Wongom a MDashom. Chceli sme zájsť na mliečny koktail do Ye Olde Sweet Shoppe. Anna si dala bezmliečny jogurt bez cukru, ale zato s popraškom ozajstnej škoricice. Pochutnávali sme si na našich dobrotách, a vtom ma Anna chytila za ruku. Toto láskyplné gesto nezostalo bez povšimnutia.

V tú noc sme šli k nej. Už sme ležali v posteli a Anna si pred spaním ako vždy čítala poznámky v iPade, keď mi prišla esemeska od Steva Wonga.

SWong: Klátiš A.???

Nafukal som odpoveď.

Moonwalker7: Čo ťa do toho?

SWong: Áno/Nie?

Moonwalker7: ☹️

SWong: Si sa zbláznil???

Moonwalker7: 🛩️👤🚀🎯🏹!!🚩😊

Vtedy sa do rozhovoru zapojil aj MDash.

TVÁRAMERIKY: 😬

Moonwalker7: Zviedla ma.

TVÁRAMERIKY: „Keď kuchári trtkajú, jedlo prihorí.“

Moonwalker7: Hovorí kto? Dedinský šaman?

TVÁRAMERIKY: „Keď tréneri trtkajú, tím prehrá.“

Vince Lombardi

A takto to pokračovalo. Steve Wong a MDash boli presvedčení, že z môjho vzťahu s Annou nevzide nič dobré. Škoda! V tú noc sme sa na seba s Annou vrhli ako kuchári v Green Bay vo Wisconsine, odhodlaní navzájom sa uspokojiť.

7. DEŇ

„Nemali by sme sa porozprávať o našom vzťahu?“

Tú otázku som položil ja. Stál som v Anninej kuchynke. Práve som vyšiel zo sprchy zabalený iba v uteráku. Čakal som, kým mi jej švajčiarsky kávovar pripraví ranný elixír. Anna sa zobudila pred hodinou a pol a už mala na sebe športový úbor. Našťastie, tenisky zostali u mňa doma, takže ma nečakal žiadny maratón.

„Chceš sa porozprávať o našom vzťahu?“ opýtala sa a utrela zopár zrníčok kávy, ktoré zostali na jej chirurgicky čistej kuchynskej linke.

„Tvoríme pár?“ opýtal som sa.

„Čo myslíš ty?“ odpovedala otázkou.

„Považuješ ma za svojho frajera?“

„Považuješ ma za svoju frajerku?“

„Povie aspoň jeden z nás oznamovaciu vetu?“

„Odkiaľ to mám vedieť?“

Sadol som si a odchlípol si z kávy, ktorá sa mi zdala prisilná. „Môžem si dať do nej mlieko?“ opýtal som sa.

„Myslíš, že to svinstvo ti prospeje?“ Podala mi fľaštičku s mandľovým mliekom bez konzervačných látok, ktoré treba spotrebovať v priebehu niekoľkých dní. Predáva sa síce pod názvom „mlieko“, ale v skutočnosti sú to orechy v tekutom stave.

„Mohla by si kúpiť normálne mlieko, aby som si ho mohol dať do kávy?“

„Prečo si taký náročný?“

„Máš pocit, že chcieť mlieko je veľký nárok?“

S úsmevom mi vzala tvár do dlaní. „Myslíš, že si pre mňa ten pravý?“

Pobozkala ma. Chcel som predniesť oznamovaciu vetu, ale sadla si na mňa a rozhalila mi uterák. V to ráno si nešla zabehať.

8. — 14. DEŇ

Byť Anniným frajerom bolo ako absolvovať výcvik v americ-
kom námorníctve a popritom na plný úväzok pracovať v sklade
Amazonu v severnej Oklahome počas sezóny tornád. Každý
deň sa v každom okamihu niečo dialo. Môj popoludňajší
spánok sa stal minulosťou.

Pravidelne som cvičil. Ráno som si šiel zabehať, na hodi-
nách potápania som plával, pol hodiny som sa naťahoval ako
na joge a začal s Annou chodiť na spinning, ktorý bol taký ná-
ročný, že som sa povracal. V jednom kuse sme niečo vybavo-
vali. Nešlo však o položky zo zoznamu povinností alebo z ná-
kupnej aplikácie, ale o náhle *ad hoc* záležitosti, ktoré nemali
konca. Ak práve nebola v práci, necvičila alebo ma neunavo-
vala v posteli, ustavične niečo vyrábala, hľadala, vypytovala
sa, čo sa nachádza na sklade, odviezla sa na dražbu pozem-
ku na druhom konci mesta alebo skočila do Home Depotu
a požiadala Steva Wonga o pásovú brúsku určenú pre mňa,
lebo môj piknikový stôl zo sekvojového dreva stojaci v záhra-
de bolo treba vybrúsiť. Každý deň som celý deň poslúchal jej
príkazy, ktoré zahŕňali aj presné pokyny pri šoférovaní.

„Na nasledujúcej križovatke zaboč doľava. Nechod' tadiaľto.
Chod' po Webster Avenue. Prečo teraz ideš doprava? Nechod'
popri škole! Už budú tri hodiny! Decká práve končia!“

Pre Steva Wonga, MDasha a mňa zorganizovala horolezeckú ukážku v novootvorenom centre, kde sa nachádzala nielen lezecká stena, ale aj umelá rieka, na ktorej sme si mohli vyskúšať rafting na divokej vode, a parašutistická miestnosť s obrovským ventilátorom, ktorý fúkal tak silno, že zákazníci v helmách si mohli užiť simulovaný voľný pád. Treba dodávať, že za jediný večer sme my štyria vyskúšali všetko? Boli sme tam až do záverečnej. Steve Wong a MDash sa po celom dni strávenom v unisex zásterách s logom Home Depotu konečne zasa cítili ako ozajstní muži. Ja som bol vyčerpaný, lebo Anninmu preťaženému programu som sa podriaďoval už oveľa dlhšie ako oni. Potreboval som si pospať.

Zostalo nám trocha času na proteínové občerstvenie v Energy Stande. Anna si odskočila na toaletu.

„Aké to je?“ opýtal sa MDash.

„Čo aké je?“ nechápal som.

„Byť s Annou. Veľká láska. Až pod vami posteľ praská.“

„Zvládaš to?“ vyzvedal Steve Wong. „Vyzeráš vyčerpane.“

„Práve som vyskúšal zoskok voľným pádom.“

MDash odhodil nedojedenú polovicu proteínovej tyčinky do koša. „Predtým som si pri pohľade na teba zakaždým pomyslel, ako dobre si si všetko zariadil. Máš svoj pekný malý domček so záhradkou, pracuješ iba sám pre seba, môžeš zahodiť hodinky, lebo nikdy nemusíš nikde byť. Pre mňa si zosobňoval Ameriku, v akej raz chcem žiť. Teraz sa klanáš panovačnej dáme. Žiaľ.“

„Naozaj?“ vyhrkol som. „Žiaľ?“

„Povedz mu to príslovie, čo si spomínal aj mne,“ ozval sa Steve.

„Zasa niečo, čo si sa naučil od dedinského šamana?“ prehodil som.

„Od dedinského učiteľa angličtiny,“ odvetil MDash. „Ak chce loď oboplávať Zem, potrebuje iba plachtu, kormidlo, kompas a hodinky.“

„Múdre slová z vnútrozemskej krajiny,“ usúdil som. MDash vyrastal v subsaharskej oblasti.

„Anna je kompas,“ vysvetľoval MDash. „Ty predstavuješ hodinky, ale keďže držíš krok s ňou, znamená to, že nie sú natiahnuté. Správny čas ukazuješ iba dvakrát denne. Nikdy nezistíme, kde sa nachádzame.“

„Nemyslíš, že Anna je plachta?“ opýtal som sa. „Prečo nemôžem byť kormidlo a Steve kompas? Tejto analógii vôbec nerozumiem.“

„Preložím ti to do jazyka, ktorý pochopíš,“ ponúkol sa Steve. „Sme ako postavy v televíznom programe s dôrazom na rôznorodosť hereckého obsadenia. Afričan, to je on. Aziat, to som ja. Belošký kríženec, to si ty. A ešte Anna, silná a odhodlaná žena, ktorá by nikdy nedovolila, aby ju definoval muž. Váš vzťah je ako príbeh z jedenástej sezóny seriálu, keď sa nás stanica snaží udržať pri obrazovkách.“

Pozrel som na MDasha.

„Chápeš túto popkultúrnu metaforu?“

„Zhruba. Mám kábllovku.“

„My štyria,“ vysvetľoval Steve, „sme dokonalý štvorec. Váš vzťah s Annou naruší rovnováhu.“

„Ako?“

„Anna sa postará, aby sa v našom živote ustavične niečo dialo. Len sa na nás pozri. Je takmer polnoc, a my sme dote-

raz ložili, raftovali a skákali. Za normálnych okolností by som cez týždeň nič také neskušal. Anna je našim katalyzátorom.“

„Využil si plachetnicu, televízny seriál, geometriu a chémiu, aby si mi vysvetlil, prečo sa s ňou nemám stretávať, ale aj tak ti nerozumiem.“

„Predpovedám slzy,“ ozval sa MDash. „Tebe, Anne, nám všetkým. Z očí nám budú tiecť slzy.“

„Počúvajte.“ Odtisol som proteínový čokoládový koláčik, ktorý chutil ako normálny čokoládový koláčik. „Vzťah s mojou frajerkou sa vyvinie jedným z týchto smerov. Áno, s *frajerkou*.“ Úkosom som pozrel na Annu. Stála dosť ďaleko a zhovárala sa so zamestnancom za pultom s nápisom *Investujte do dobrodružstva!*

„Prvý smer, vezmeme sa, budeme mať deti a vy dvaja im pôjdete za krstných otcov. Druhý, rozídeme sa na verejnosti a začneme sa navzájom obviňovať. Obaja sa budete musieť postaviť na niečiu stranu: buď sa budete naďalej kamarátiť so mnou, alebo pôjdete proti zavedeným rodovým pravidlám a budete sa naďalej priateľiť so ženou. Tretia možnosť, zoznámi sa s niekým iným a rozíde sa so mnou. Stane sa zo mňa sklúčený skrachovanec, no nevravím, že už ním nie som. Štvrtá, rozídeme sa v priateľskom duchu a po vzore televíznych seriálov sa dohodneme, že budeme kamaráti. Zostanú nám len spomienky na horolezectvo a podobné záležitosti, a ešte na ten najlepší sex v mojom živote. Všetko však zvládneme, lebo sme už veľkí dospeláci. A priznajte sa, keby si Anna chcela užiť s jedným z vás, ako si užíva so mnou, boli by ste za.“

„A ty by si nám predpovedal slzy,“ dodal Steve Wong.

V tej chvíli sa vrátila Anna. S úsmevom na perách mávala hrubou lesklou farebnou brožúrou. „Hej, chalani!“ vyhlásila. „Pôjdeme do Antarktídy!“

15. DEŇ

„Potrebujeme ten správny výstroj.“ Anna vložila do hrnčeka s horúcou vodou vrecúško čaju značky Rainbow Tea Company. Na sebe mala športový úbor a ja som si práve obúval tenisky. „Dlhé spodky. Nepremokavé bundy s kapucňou. Flisové mikiny. Vodeodolné topánky. Turistické palice.“

„Rukavice,“ dodal som. „A čiapky.“ Od výletu do Antarktídy nás delili tri mesiace, viacero časových pásem a tisícky kilometrov, no Anna sa už prepla do režimu plánovania. „Nebude na južnom póle leto?“ opýtal som sa.

„Až na pól sa nedostaneme. Možno po polárny kruh, ale len ak s nami bude spolupracovať počasie a more. Aj tak tam bude mrazivo a veterno.“

Vyšli sme na trávnik pred môj dom a štyridsať minút sme sa naťahovali. Vyskúšali sme polohu psa aj kobry a celí sme sa zamočili od rannej rosy. Cink! zazvonil mobil a ja som sa zhol a snažil sa čelom dotknúť kolien. Nepodarilo sa.

Anna sa dokázala poskladať ako kartový stolík. „Nezabúdaj, že astronauti z *Apolla* šli na Antarktídu študovať sopky,“ povedala. Vedela, že ma zaujíma všetko, čo nejako súvisí s vesmírom, ale netušila, ako dobre sa v tom vyznám.

„Cvičili na Islande, mladá dáma. Ak raz nejaký astronaut zabľúdl na južný pól, určite dávno po tom, ako odišiel do dôchodku po tom, čo porazil smrť v rakete NASA a navždy zme-

nil chod ľudských dejín.“ Cink! Pokúsil som sa chytiť členkov a natiahol som si pritom moje úbohé lýtko.

„Uvidíme tučniaky, veľryby a vedecké stanice,“ vyhlásila Anna. „Aj B pätnásť K.“

„Čo je B pätnásť K?“

„Ľadovec veľký ako Manhattan. Je taký obrovský, že sa dá pozorovať cez satelit. V roku dvetisíctri sa odlomil od Rossovoho šelfového ľadovca a sám sa pohybuje okolo Antarktídy proti smeru hodinových ručičiek. Ak bude pekné počasie, môžeme si objednať helikoptéru a pristáť na ňom!“

Cink! To bola posledná poloha. Anna sa pustila do behu. Snažil som sa s ňou držať krok, ale nemal som šancu, lebo bola nabudená z toho ľadovca.

Keď som klusal popri dome pána Moora, práve nastupoval do auta s cestovným pohárom na kávu v ruke. „Pred chvíľou tadiaľto bežala vaša priateľka. Je rýchla ako blesk.“

Po sprche a raňajkách, ktoré pozostávali zo špaldových hriankov s avokádom, Anna vytiahla pásovú brúsku, ktorú kúpila od Steva Wonga, a začala ňou brúsiť môj piknikový stôl. Pridal som sa k nej s brúsnym papierom.

„Keď ho zbrúsime, musíš ho znova natrieť. Máš doma farbu?“ Mal som. „Do večera by si mal byť hotový. Potom príď ku mne. Čaká nás spoločná večera a sex.“

Fajn, pomyslel som si.

„Teraz musím ísť do práce.“ Pred odchodom ma upozornila na ďalšie drevené predmety, ktoré bolo treba obrúsiť a natrieť farbou: lavičku, zadné dvere do kuchyne a starý prístrešok, kde som mal kosačku a športové vybavenie. Zvyšok dňa som strávil prácou.

Keď mi Anna poslala esemesku, bol som celý spotený, zaprášený a flakátý od farby.

AnnaGraphicControl: Večera o 15 minút.

Prišiel som k nej o pol hodiny, ale ešte som sa potreboval osprchovať. Najedli sme sa v obývačke (dali sme si veľké porcie vietnamskej polievky pho) a pozreli si dve epizódy *Našej zamrznutej planéty* na Blu-ray diskoch. Za viac ako tri hodiny sme sa dozvedeli všetko možné o tučniakoch čiapočkatých a tuleňoch krabožravých, ktoré žijú... hádajte kde.

Zaspal som, skôr ako sme sa dostali k sexu.

16. DEŇ

Anna nám naplánovala rannú hodinu potápania a nepovedala mi o tom.

Vin nám prikázal, aby sme si v plnom výstroji (vrátane nádrží, opaskov so závažím a všetkého ostatného) kľakli na dno na hlbokom konci bazéna. Museli sme rozložiť celý dýchací prístroj vrátane masky, zadržať dych a znova ho zložiť. Potom mi Vin oznámil, že som pozadu v pracovnom zošite a mal by som sa doň pustiť.

„Prečo si ešte nevyplnil pracovný zošit?“ chcela vedieť Anna.

„Lebo som mal rande s pásovou brúskou.“

Cestou domov ma začalo dráždiť v hrdle, akoby na mňa niečo liezlo.

„Nevrav, že budeš chorý,“ povedala Anna. „Ak si začneš nahovárať, že si chorý, tak aj ochorieš.“

Zazvonil jej mobil, a keďže šoférovala, prepla ho na hlasný odposluch. Volal jej jeden z klientov z Fort Worthu, chlapík

menom Ricardo, ktorý s ňou žartoval o vzorkách farieb. Anna so smiechom zabočila na moju príjazdovú cestu a zostala sedieť v aute, kým nedotelefonovala. Ja som šiel dnu.

„Musíme ísť do Fort Worthu,“ oznámila mi, keď konečne vošla do kuchyne. Pripravoval som si instantnú kuráciu polievku.

„Prečo?“ opýtal som sa.

„Ricarda treba počas prezentácie držať za ruku. Mimochoďom, toto nie je polievka, ale vrecúško plné sodíka.“

„Nahováram si, že som chorý. Polievka mi pomôže.“

„To svinstvo ťa zabije.“

„Musím ísť do Fort Worthu s tebou?“

„Prečo nie? Aj tak nemáš v pláne nič iné. Prespíme tam a pozrieme si mesto.“

„Fort Worth?“

„Bude to dobrodružstvo.“

„Tečie mi z nosa a mám pocit, akoby mi v hlave bzučal celý roj včiel.“

„Prejde to, keď to prestaneš hovoriť nahlas,“ namietla.

Namiesto odpovede som kýchol, zakašľal a vyfúkal si nos do vreckovky. Anna len pokrútila hlavou.

17. DEŇ

Toto som videl vo Fort Worthe:

Obrovské letisko. Bolo také preplnené, až som mal pocit, že texaská ekonomika skolabovala a ľudia utekajú preč.

Výdaj batožiny. Táto časť letiska sa práve rekonštruovala, takže tam vládol zmätok a občas sa takmer strhla bitka. Anna

si zbalila veci do troch kufrov, ktoré sa zjavili medzi poslednými.

Autobus. Oblepený obrovskými nápismi PONYCAR PONYCAR PONYCAR. PonyCar bola nová spoločnosť, ktorá súťažila s Uberom a požičovňami áut. Anna mala kupón na víkend zadarmo. Netuším odkiaľ. Autobus nás odviezol na parkovisko plné maličkých áut, ktoré boli tiež oblepené logom PonyCar. Netuším, kde sa tieto „poníkové autíčka“ vyrábajú, ale zjavne ich navrhujú pre malých ľudí. Obaja sme sa aj s batožinou museli natlačiť do vozidla pre dvoch ľudí s tretinou našej batožiny.

Hotel Sun Garden. Nebol to ani tak hotel, skôr zbierka skromne zariadených apartmánov a automatov pre obchodných cestujúcich s obmedzeným rozpočtom. Len čo sme vošli do našej izbičky, ľahol som si do postele. Anna sa prezliekla do formálnych šiat a pritom telefonovala s Ricardom. Zakývala mi na rozlúčku a vyšla z dverí, ťahajúc za sebou pracovný kufrík na kolieskach.

Bolo mi tak zle, že som nevedel prísť na to, ako funguje telka. Vôbec som sa nevyznal v ponuke káblových programov. Dokázal som si pustiť iba kanál hotela Sun Garden, na ktorom prezentovali krásy všetkých hotelov Sun Garden na svete. Čoskoro mali v pláne otvoriť nové pobočky v Evansville v Indiane, v illinoiskej Urbane a v nemeckom Frankfurte. Ani telefón nedával žiadny zmysel. Ustavične som dokola počúval tú istú hlavnú ponuku. Bol som hladný, a tak som sa odviekol do haly a nakúpil v automatoch.

Automaty sa nachádzali v oddelenej miestnosti s bufetovým stolom, na ktorom stáli misky s jablkami a dávkovače cereálií. Vzal som si jedno aj druhé. V jednom z automatov

sa dali kúpiť trojuholníky pizze, v ďalšom toaletné potreby vrátane liekov na prechladnutie. Na štvrtý pokus stroj prijal moju pokrčenú dvadsaťdolarovú bankovku, takže som si mohol kúpiť rôzne kapsuly, tabletky, jednorazové dávky tekutých liekov a fľaštičku s nápisom Živá voda, ktorá sa chválila obrovskou dávkou antioxidantov, enzýmov a všelijakých iných dobrých vecí, ktoré sa nachádzajú v mangolde a niektorých rybách.

Vrátil som sa do izby a pripravil si koktail zo všetkého, čo som si nakúpil. Odtrhol som ochrannú fóliu, prišiel na to, ako sa otvára fľaštička s detskou poistkou, a na jeden hlt som do seba hodil Živú vodu.

18. DEŇ

Keď som sa zobudil, netušil som, kde sa nachádzam. Začul som šum sprchy. Spod dverí prenikal pásik svetla. Na nočnom stolíku ležala kôpka kníh. Kúpeľňové dvere sa rozleteli a dovnútra sa vovalila osvetlená para.

„On žije!“ Anna bola nahá a utierala sa. Už si bola zabehať.

„Žijem?“ Choroba vôbec neustúpila. Ani o centimeter. Pribudol mi len jeden nový pocit: malátnosť.

„Dal si si toto všetko?“ kývla na stolík zaprataný obalmi od včerajších liekov.

„Ešte som chorý,“ zamrmal som v sebaobrane.

„Keď to povieš nahlas, tak chorý aj zostaneš.“

„Je mi tak hrozne, že tvoja logika dáva zmysel.“

„Neprišiel si, zlato. Včera večer sme šli do bio mexickej reštaurácie. Ricardo mal narodeniny. Bolo nás zhruba štyridsať.

Najprv sme sa zabávali s *piňatou*, potom sme šli na pretekársku dráhu a vozili sa na autíčkach. Volala som ti, písala, a ty nič.“

Schmatol som mobil. Od šiestej večer do pol druhej v noci mi AnnaGraphicControl telefonovala a esemeskovala tridsať-trikrát.

Anna sa začala obliekať. „Mal by si sa zbaliť. Musíme sa odubytovať a ísť na stretnutie do Ricardovej kancelárie. Odtiaľ pôjdeme rovno na letisko.“

Anna nás PonyCarom odviezla do priemyselného parku niekde vo Fort Worthe. Sedel som na recepcii, bolo mi hrozne, v jednom kuse som si fúkal nos a snažil sa sústrediť na knihu o astronautovi Waltovi Cunninghamovi, ktorú som si nahral do čítačky, ale bol som príliš omámený. Na mobile som si zahral hru s názvom 101, v ktorej bolo treba určiť, či je niečo pravda alebo nepravda, alebo vybrať jednu z možností. Pravda alebo nepravda: Prezident Woodrow Wilson použil v Bielom dome písací stroj. Pravda! Svoj prejav naklepal na stroji Hammond Type-o-Matic v nádeji, že získa podporu pre prvú svetovú vojnu.

Po dlhom sedení som potreboval ísť na vzduch, a tak som sa šiel prejsť po priemyselnom parku. Všetky budovy vyzerali rovnako, takže som sa stratil. Našťastie som sa zasa našiel, lebo som na parkovisku zazrel PonyCar a ukázalo sa, že patrí nám.

Anna stála pri aute spolu s klientmi a čakala na mňa. „Kde si bol?“

„Pozrieť si mesto,“ odvetil som. Zoznámila ma s Ricardom a ďalšími trinástimi ľuďmi, ktorí vyzerali ako učebnico-

ví manažéri. Ani jednému som nepodal ruku. Bol som predsa chorý.

Vrátiť PonyCar bolo naozaj také ľahké, ako sľubovala reklama, ale autobus, ktorý nás mal zadarmo odviezť k letiskovému terminálu, sa dlho neukazoval. Ak sme chceli stihnúť náš let, s Annou sme museli na letisku utekať ako dve postavy z filmu o bláznivých milencoch na dovolenke alebo o federálnych agentoch, ktorí sa snažia zabrániť teroristickému útoku. Let sme síce stihli, ale nedostali sme miesta vedľa seba. Anna sedela vpredu a ja úplne vzadu. Pri stúpaní som sa išiel zbázať od bolesti v zaľahnutých ušiach a pri pristávaní to bolo ešte horšie.

Cestou domov sa Anna zastavila v obchode s alkoholom a kúpila fľašku brandy. Prinútila ma hodiť do seba pohárik, uložila ma do postele, napravila mi vankúš a pobozkala ma na čelo.

19. A 20. DEŇ

Skrátka som bol chorý. Musel som zostať v posteli a veľa piť. Nič iné nepomáhalo už od čias, keď takto prechladol prvý neandertálec.

Anna však mala svoju predstavu. Prinútila ma vyzliecť sa donaha, sadnúť si do kresla a namočiť si nohy do lavóra so studenou vodou. Potom mi na ne pripojila niečo ako EKG, prikázala mi, aby som si dal zo seba dolu všetko z kovu (čiže nič), a potom prístroj zapla. Necítil som nič.

Po chvíli však voda v lavóre stmavla, zhnedla a začala sa zrážať, až napokon vyzerala ako tá najnechutnejšia želatína,

akú si viete predstaviť. Bola taká hustá, že keď som z nej vyťahoval bosé nohy, mal som pocit, akoby som sa snažil vyhrabať z močiara. A navyše páchla!

„Zbavuješ sa zlých látok,“ oznámila mi Anna a spláchla hmotu do záchoda.

„Cez nohy?“ opýtal som sa.

„Áno. Je to dokázané. Zbavuješ sa zlého jedla, telesných jedov a tukov. Vychádzajú z teba cez nohy.“

„Môžem si už ísť ľahnúť?“

„Až po parnej sprche.“

„Nemám parnú sprchu.“

„Budeš ju mať.“

Anna mi zavesila do sprchy niekoľko plastových závesov a nastavila prenosný naparovač na najvyšší výkon. Sedel som v sprchovom kúte na stolčeku a potil sa, až kým som nevypil tri veľké fľaše nejakého slabého čaju. Chvíľu mi to trvalo, keďže chutil ako dažďová voda, ktorej sa do mechúra zmestí iba obmedzené množstvo.

Doručili nám stacionárny bicykel. Anna ma prinútila jazdiť na ňom každú hodinu a pol presne dvanásť minút, až kým som sa nespotil natoľko, že sa mi zvýšila telesná teplota.

„Aby sa ti uvarili hliený a tak,“ vysvetlila.

Namiesto troch normálnych jedál ma krmila vodnatou polievkou s kúskami repy a zeleru.

Hodinu som si musel pomaly ťahať celé telo. Pustila mi video na iPade a prikázala mi hýbať sa presne ako inštruktor na obrazovke.

Zapojila do elektriny prístroj veľkosti mydla, ktorý ticho bzučal a vibroval, a vzala škatuľku s nápisom v ruštine, v kto-

rej bola dajaká domáca masť. Musel som si nahý ľahnúť na dlážku a ona ma ňou ponatierala z oboch strán od hlavy až po päty. Komunistický prístroj vydával rôzne zvuky, keď mi ním potom prechádzala po rôznych častiach tela.

„To je ono, zlato!“ vyhlásila. „Konečne sa niekam dostávame.“

Neprezradil som jej, že som do seba pred spaním hodil liek na chrípku a vstrekol si sprej do nosa. Napokon som zaliezol do postele a zmizol v ríši snov.

21. DEŇ

Ráno som sa cítil lepšie. Plachta bola taká mokrá od potu, že by som ju mohol žmýkať.

Anna mi nechala na kávovare prilepený odkaz.

Nechala som ťa sladko spať. Páčiš sa mi, keď spíš. Ak doješ polievku, čo som ti nechala v chladničke, celkom vyzdravieš. Ráno ju jedz studenú, na obed horúcu. Dopoludnia si dvakrát zajazdi na bicykli a hodinu sa natahuj podľa videa (link som ti poslala mailom). Znova sa napaľuj, až kým nevypiješ tri fľaše destilovanej vody! Vy-poť zo seba sodík! A.

Bol som sám vo vlastnom dome s vlastnými pravidlami, takže som Annine pokyny jednoducho ignoroval. Dal som si kávu s horúcim mliekom. Prečítal som si ozajstný výťažok *Times* – nie online vydanie, ktoré uprednostňovala Anna, lebo novinový papier bol podľa nej prehreškom voči našej planéte bez ohľadu na to, že som ho recykloval. Doprial som si výživné raňajky pozostávajúce z vajíčok s opraženými plátkami portugalskej salámy, banána, sušienok s jahodovou plnkou,